

SJÓNVARPIÐ

FRÍGGJADAGUR

Fríggjadag kl. 20.30

Eg og genta mín

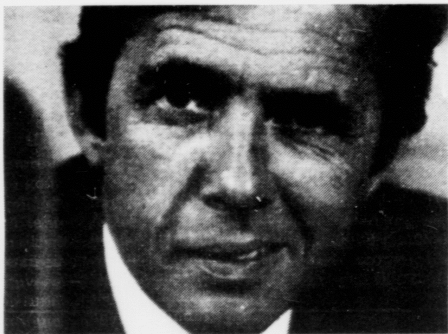
Richard O'Sullivan, annar av høvuðsleikarunum í «Eg og genta mín» kenna vit aftur frá «Dick Turpin» og «Robin's Nest». Í hesum leikinum er Simon einkjumaður og leikar saman við dótturini Samantha (Joanne Ridley). Umframt at skula taka sær av dótturini, skal Simon eisini taka sær av teirri fyrstiku, hann hevur saman við vinmanni sinum Derek.

Hesin parturin eitur «Nýggj genta roynir seg», og er um tá Simon og

Samantha koma heim aftur úr summarfrí og verða greið yvir, at hús-hjálp teirra hevur gift seg, og hevur sagt upp.

Men Nell, verðamma Simons, hevur tey uggaði boð at bera, at arbeiðsgentan hevur funnið onkran at taka arbeiðið eftir seg.

Tað er systkynabarn hennara úr Skotlandi Isabel, sum fegin vil hava hetta arbeiðið. Nú er bert at vóna, at henda nýggja arbeiðsgentan er eins dugnalig sum hin fyrra...

Fríggjadag kl. 20.55

Og so spyrji eg teg

Danska sjónvarpsendingin «Kirkjulist Forum» hevur bjóðað nøkrum fólki um trúðleyp í Solle-rød kirkju.

Tey sum luttaka hava fingið hvør sin leiklut. – Sjónleikari, prestur, juristur, skald, húsmóðir o.a.

Tey skulu so tosa um innihaldið í tí ið sagt

verður við eina brúðarvígslu.

Kann presturin krevja livslangt hjúnarband tá vit frammanundan vita, hvussu mong verða skild? Hvussu við teimum «pappirsleysu» hjúnarbondunum? Hvi skal Guð vera við í einum hjúnarvígslu?

Fríggjadag kl. 21.45

Sternwood gátan

«Sternwood-gátan», svart/hvítur amerikanskur filmur, er ein hin best umtókti Humphrey Bogart-filmurin frá fyratiárum.

Ein kriminalfilmur við Bogart sum loynilegreglumaðurin Philip Marlowe. Innihaldið er stórbýarum-hvørvið og handilssambond, sum ikki tola dagsins ljós.

Filmurin er ógvuliga flækjasligur, verður sagt. So flækjasligur, at sjálvur leikstjórin hevur ilt við at greiða frá gongdini í filminum. Men ógvuliga spennandi er hann.

Sternwood, heryvir-

maður, sum er farin frá við eftirløn, heitir á Philip Marlowe um at finna fram til hvør tað er, sum roynir at útnýta báðar dötur sínar peningaliga.

Hann fær eisini til uppgávu at finna verðson Sternwood's, sum hevur verið horvin eina tíð. Hetta vandamikla starv hevur m.a. við sær, at hann kemur nógv saman við drápsmonnum og fólki, sum svika við pengum. Men Marlowe hevur sett sær fyrri, at hann skal finna tey seku, og hann ger alt fyrri at náa máli sinum.

Elin S. Jacobsen skivur

Nú tann drúgva sendingarøðin um Áland er liðug, verður boðað frá 10 sendingum um Isle of Man. Tað er eitt sindur ilt at skilja, hvi so nógv verður gjørt burtur úr hesum smáu samfeløgum, sjálvt um tey hava ymiskt í felag við okkum – eru smá, hava politiskt sjálvstýri á summum økjum. Tað fær meg

id hvussu er at hugsa um, at tað hevði verið gott, um vit javnan kundu fingið fleiri og gjøllari tíðindi úr hinum Norðurlondunum; um tikið varð samanum, hvat ið har verður roknað sum stórmál í løtuni, og hvat orðaskiftið í fjølmillum teirra snýr seg um.

Sjálvt um eg ikki eri nakar ungdomur longur, lurti eg altíð við áhuga eftir ungdomssendingunum, ið oftast eru væl lagdar til rættis við aktuellum evnum. Í seinastu viku tosaðu tær við nøkur ungfólk um

ungdomsárið 1985 og um kvinnutíggjárini, ið nú eisini eru at enda komin.

Øll vóru samd um, at kvinnurørslan hevur borið frukt. Hon hevur ávirkað hugburð okkara um kynsrollur og arbeiðsbyti millum mann og kvinnu, og nú tað harða «kvinnustríðsárið» er kólnað, hava vit fingið eina rúmari og meirafjølbroytta kvinnuimynd, ið er ein neyðug tillaging til tær samfelagsbúskaparligu broytingar, sum ávirka livshátt okkara, heilt inn í familjuna.

Tey flestu hildu, at okkurt meira átti at verið gjørt fyri ungdomin, men høvdu ikki nógv uppskot til, hvat hetta «okkurt» skuldi verið. Tað vil so vera, at tey ungu verða skjótt eldri. Tað sum er átrokandi í ár, er teimum ikki líka átrokandi um 3 ár. Tey, sum vilja leggja orku í nýskapandi tiltøk eina

tið, falla skjótt frá av ymsum orsøkum, kanska tí tey fara burtur at læra og lesa, og tí má onkur vera teimum til hjálpar at skipa ungdomsarbeiðið, syrgja fyrri, at tað verður sett í verk og heldur fram.

Hetta leiðir tankarnar til tað illa lýdda orðið pedagog, sum ungdomssendingin í hesi vikuna snúði seg um. Teir pedagogar, sum tosað varð við, høvdu sínar tankar um, hvi so nógv meta teirra starv so lágt. Fólk kenna máttloysi og verða firtin, tá ið onnur enn foreldrini siga seg vita nakað um børn teirra. Tann gamla fatanin, at pedagogar eru «flapparar» hevur fest seg, og so tað, at tey ikki uttan víðari kunnu nýta sín lærdóm úr Danmark, men mugu sálða frá og leggja aftrat, so hann hóskar til føroysk viðurskipti, og tað tekur eina tíð. Hesi orð vóru ein goður stuðul til ætlanina

um at útbúgva pedagogar í Føroyum, bæði til barnaansingarstovnar, ungdomsarbeiði og serforsorg.

Nýggjársaftan doyði amerikanski poppsangarin Ricky Nelson, og brogd hansara síðan 1960-árin vórðu lisin upp í tíðindunum nýggjársdag. Fåar dagar seinni doyði rithøvundurin J. Simun Hansen. Hann hevur skrivað 12 bókur, harav «Tey byggja land» telja úti við 2000 blaðsíður. Enn hevur útvarpið einki nevnt honum til áminning. Hævið tað ikki verið hóskandi? Men tað kanska kemur.

E.S. Eftir at hetta var skrivað, kom mikukvöldið ein sending, á skránni kallað «Frásogn». 25 minuttir, harav 20 min. upplesur úr bókum JSH, og umtalan av manninum og verki hansara bert sum ein viðfáningur. Snópsliggt eftirmæli.

Johan Samuelsen skivur

SJÓNVARPSUMMÆLI

Á sýnini leygarkvöldið hoyrdu vit Christian de Be-nayde biskup, ein av leiðandi monnunum innan kirkjuna í Suðurafrika, greiða frá støðuni har í landinum. Øll hava vit hoyrt og lisið um støðuna í Suðurafrika, men at hoyra ein fyrrverandi prest hjá hollendsku reformertu kirkjunum, sum verjir hvitt yvirharrademi við bíbliuni í hond, taka so harðliga til orðanna móti hvíta minnilutastýrinum í landinum, mátti fingið sjálvt teir mest harðendu her á okkara leiðum at vakna við kaldan dreyum. Tíðin er um at vera úti, sigur de Be-nayde, fyrri at forða fyrri beinleiðis borgarakríggi, men við soverðnum monnum sum honum á odda, mátti enn verið møguleiki fyrri sátt og semju millum svørt og

hvit í hesum framkomna landi. Hesin maðurin er ikki nakar tilvildarligur vinstrahallur, sum so mangan verður sipað til – hann er hvitur, forfedrar hansara vóru hvitir niðurstumenn, hann er prestur, og hóast hetta hevur hann eisini upplivað at sita í húsavarðhaldi í 7 ár av síni «egnu» hvitu stjórn. Hetta var ein frálík sending, sum sigur okkum meiri um skilið í Suðurafrika enn 100 smástubbar í tíðindasendingum annars!

Itrótturin 2. januar var framúr góður. Hetta var nakað av tí allarbesta, sum danska sjónvarpið hevur gjørt, tá talan er um itrótt. Og rætt var at senda hesi brott uttan nakað kut av nøkrum slagi. Vit fingi eisini at vita í hesi sendingini, hvussu nógv

timar danska sjónvarpið fer at senda úr Mexico í summar, og her liggur líka á tunguni at spyrja Árna Gregersen í sama viðfangi, hvussu fer at vera hjá okkum í juni mánað – fáa vit møguleikan at fylgja við beinleiðis ella hvussu? Vit eru utan iva mong, ið biða á spenningi eftir svari.

At siggja sendingina um Remi gjerdi ikki søguna verri, enn tá vit í sínari tíð, fyrri einum 25 árum síðani, hoyrdu Jákup M. Kjeld, lærara í Realskúlanum í Havn, lesa søguna upp fyrri okkum – um tað mundið var hann nevniliga í ferð við at umseta hesa frálíku barnabók, og væl var tað, at hann valdi bókina Frændaleysur, tí fáar føroyskar barnabækur hava fangað sum júst hon higar til

dags. So uttan iva hava mong, bæði børn og vaksni, sitið og hugnað sær framman fyrri skerminum og minst aftur á gamlar dagar saman við Remi og hansara gorpum.

Hetta at børn og foreldur hyggja í felagskapi er ikki minni týðningarmikið, og ikki er um at tala, um eitt lítið prát um sendingina tekur seg upp millum tey vaksnu og børnini, ið staðin fyrri sum ofta hendir, at sjónvarpið gevur børnunum eina munnskuv uppá, sum í síðsta enda er børnunum til óbótaligan skaða, hvat andaliga menning barnanna viðvíkur.

Teksturin á føroyskum var at fegnast um, men í einstøkum førum í tyngra lagi hjá teimum smærru børnunum.